

som man ikke havde materialer og arbejdskraft til at gennemføre. Efter krigen er disse store kasser reduceret meget kraftigt gennem den opugning af penge, som har fundet sted ved opkrævning af eengangsskat, betaling af bøde- og konfiskationsbeløb og indbetalinger i forbindelse med lånet i den internationale bank og endelig, sidst men ikke mindst, ved modtagelse af Marshallhjælpen. Gennem disse foranstaltninger nåede man hen på efteråret 1948 frem til en likviditetssituation, der var så stram, at renten steg ret væsentligt, samtidig med at man måtte befrygte, at bankerne ikke ville være i stand til at finansiere en investeringsvirksomhed af det omfang, som man havde materialer og arbejdskraft til, og som var ønskelig af hensyn til landets genopbygning.

For at hindre en fortsat rentestigning, bl. a. til skade for byggeomkostningerne, og for at sikre, at genopbygningen kunne finansieres, besluttede regeringen ved udløbet af 1948 at lempe kassebindingsreglerne, og den fik rigsdagens samtykke til dette skridt. Siden har regeringen og nationalbanken i fællesskab søgt at opretholde en sådan tilstand på pengemarkedet, at man undgik en ny rentestigning og sikrede, at de investeringsmuligheder, der var tilstede, ikke blev forspildt, fordi investeringerne ikke kunne finansieres. Det har hele tiden været vor opfattelse, at vi for at sikre landets økonomiske levedygtighed fremover måtte begrænse forbruget noget for at skabe plads for den investering, som kan gøre vort erhvervsliv konkurrencedygtigt.

Jeg vil gerne meget stærkt pointere, at når vi har ført en sådan politik, er det sket under den ufravigelige forudsætning, at disse afsavn virkelig også omsatte sig i investering og ikke i arbejdsløshed. Det vil bl. a. sige under den forudsætning, at de nødvendige pengemidler bliver stillet til rådighed til at finansiere de investeringer, der er arbejdskraft og materialer til at gennemføre. Det var også disse synspunkter, som var bestemmende for regeringen, da den tog beslutning om ikke at foreslå kassebindingsreglerne forlænget.

Nu peger det ærede medlem hr. Aksel Møller på, at bankernes kasser gennem de senere måneder har været voksende. Dette er også rigtigt, og havde der været tale om en varig tendens, ville det ærede medlem heri have fundet et særdeles vægtigt argument for sit synspunkt. Der er imidlertid intet, der tyder på, at der her er tale om en varig tendens — en opfattelse som ministeren nærmere begrundede.

Lovforslaget fandt i det hele taget ikke tilslutning udenfor forslagsstillernes eget parti. Som ordfører for venstre var *Himmelstrup* dog inde på tanken om, at man kunne henvise lovforslaget til et udvalg for at få en erklæring om sagen fra